

09-10-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - এতিয়া মনুষ্যৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত মন্ত্ৰ কামত নাহিব, সেয়েহে তোমালোকে সকলোৰে পৰা বুদ্ধিযোগ
আতৰাই এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকা"**

***প্ৰশ্ন :-** ভক্তিৰ কোনটো কথা জ্ঞান মৰ্গত নচলে?

***উত্তৰ :-** ভক্তিত ভগৱানৰ পৰা কৃপা অথবা আশীৰ্বাদ বিচাৰে, জ্ঞানমৰ্গত আশীৰ্বাদ বা কৃপাৰ কোনো কথা নাই।
এয়া হৈছে পঢ়া, পিতা শিক্ষক হৈ তোমালোকক পঢ়াই আছে। ভাগ্যৰ আধাৰ হৈছে পঢ়াৰ ওপৰত। যদি
পিতাই কৃপা কৰে তেন্তে গোটেই শ্ৰেণীটোৱেই উত্তীৰ্ণ হৈ যাব, সেয়েহে জ্ঞানমৰ্গত কৃপা বা আশীৰ্বাদৰ কথা
নাথাকে। প্ৰত্যেকেই নিজৰ নিজৰ পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে।

***গীত :-** মই এটি সৰু শিশু..... (মে এক নন্থা সা বচ্চা হু.....)

ওঁম্ শান্তি। এয়া হৈছে ভক্তি মৰ্গৰ মিনতি সৰু আৰু ডাঙৰ সকলোৰে, কিয়নো বুজোৱা হয় যে ভক্তই যজ্ঞ, জপ, তপ
আদি কৰে, ভাবে ইয়াৰ দ্বাৰা পৰমাত্মাক লাভ কৰাৰ ৰাস্তা লাভ কৰিব। আকৌ ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱাতো, ময়ো
তেওঁৰেই ৰূপ হওঁ, মোৰ মাজতো ভগৱান আছে, এনেকৈ কোৱাটো ভুল নহয় জানো। তেওঁ কোনো দুখ সহন নকৰে।
ভগৱানটো বেলেগ হয়। এইটোৱেই মনুষ্যৰ ভুল যাৰ কাৰণে দুখ ভোগ কৰি আছে। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবা
বিৰলাইয়ে পিতাক জানে। মাইকী ফ্ৰণে ফ্ৰণে পাহৰাই দিয়ে। পিতাইটো বাৰে বাৰে কয়, তোমালোকক শ্ৰীমত দিয়ে যে
নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়া হৈছে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ মত। পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা
মনুষ্য নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, পতিতৰপৰা পাবন হয়। এই সময়ত যি পতিত মনুষ্য আছে তেওঁলোকৰ মত শ্ৰেষ্ঠ নহয়।
ভগৱানেও কৈছে যে এয়া হৈছে ভ্ৰষ্টাচাৰী আসুৰী সম্প্ৰদায়। পিতাই কয় - তোমালোকৰ দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম বহুত সুখ
দিওতা হয়। তোমালোকে বহুত সুখ পাইছা, এইখন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নাটক। এনেকুৱা নহয় যে ভগৱানে কিয় ৰচিছে?
এইখনটো অনাদি নাটক হয়। জ্ঞান মানে হৈছে দিন আৰু ভক্তি মানে হৈছে ৰাতি। জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোক এতিয়া
স্বৰ্গবাসী হৈ আছা, ভক্তিৰদ্বাৰা নৰকবাসী হ'লা। কিন্তু মনুষ্য পাথৰ বুদ্ধিৰ হোৱাৰ বাবে বুজি নাপায়। ক্ৰোধ কিমান
অতিকৈ আছে। কিমান বোমা বনাই থাকে, বুজি পায় বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। তেন্তে এয়া ভ্ৰষ্টাচাৰী বুদ্ধি নহয় জানো!
কলিযুগক ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। ৰাৱণেই ভ্ৰষ্টাচাৰী কৰে। পিতাই আহি আদেশনামা উলিয়ায় যে এতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰ
বন্ধ কৰা। প্ৰথম নম্বৰ ভ্ৰষ্টাচাৰ হৈছে এজনে আনজনক পতিত কৰি তোলাতো। এইখন হৈছে বেষ্যলয়। কলিযুগী
ভাৰতক বেষ্যলয় বুলি কোৱা হয়। সকলো বিহৰ পৰাই জন্ম হয়। সত্যযুগক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাৰ দ্বাৰা
স্থাপিত পৱিত্ৰ ভাৰত। লক্ষী-নাৰায়ণ আদিক কোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বকাৰী.....আকৌ
এইটো প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে যে সন্তান কেনেকৈ জন্ম হয়? যেতিয়া তোমালোক যোগবলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰা
তেন্তে যোগবলৰ দ্বাৰা আৰু কি কৰিব নোৱাৰিবা! বাবাই কয় - তোমালোক যোগবলৰ দ্বাৰা শ্ৰীমতত থাকি বিশ্বৰ
মালিক হ'ব পাৰা যেতিয়া তাত যোগবলৰ দ্বাৰা সন্তানো জন্ম হ'ব। বাহুবলৰ দ্বাৰা গোটেই সৃষ্টিত ৰাজ্য কৰিব নোৱাৰি।
তেওঁলোকৰ হৈছে বাহুবল তোমালোকৰ হৈছে যোগবল। তোমালোকে সৰ্বশক্তি পিতাৰ লগত যোগ লগোৱা।

সৰ্বশক্তিমান পিতাই নিজেই কয় - মোৰ স্মৃতিত থাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কিন্তু কাৰোৰে বুদ্ধিতে এই কথা নাথাকে। সেই সময়ত হয় হয় বুলি কয় পিছত পাহৰি যায়।

যথাযথ ভগৱান বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই ৰাজযোগ শিকাই জ্ঞানৰ দ্বাৰা আমাৰ শৃংগাৰ কৰি আছে। তথাপিও যদি বুদ্ধিত নবহে তেন্তে কোৱা হ'ব যে তেওঁৰ ভাগ্যত নাই সেয়েহে যত্ন নকৰে। শিক্ষকেতো সকলোকে পঢ়ায়, কোনোৱে ভালদৰে পঢ়ে আৰু কোনো অনুত্তীৰ্ণ হৈ যায়। শিক্ষকক জানো এনেকৈ ক'বা যে আশীৰ্বাদ কৰক। পঢ়াত আশীৰ্বাদ, কৃপা আদি নচলে। জ্ঞান মার্গতো পিতাই তোমালোকক নমস্কাৰ কৰে। কৃপা বা আশীৰ্বাদ বিচাৰিব নালাগে। পিতাৰ ওচৰলৈ সন্তান আহিলে তেওঁ মালিকেই হৈ যায়। পিতাই কয় - এয়াতো মালিক হয়, কৃপা কৰাৰ কোনো কথা নাই। পিতাৰ সম্পত্তি মানেই সন্তানৰ সম্পত্তি। অৱশ্যে সন্তানসকলৰ শুধৰণি কৰাতো সেয়া হৈছে শিক্ষকৰ কাম। শিক্ষকে ক'ব - পঢ়া। পঢ়াতো তোমালোকৰ কাম। কৃপা কি কৰিম? গুৰুৰো দায়িত্ব হৈছে সংগতিৰ মার্গ দৰ্শন কৰোৱা। আশীৰ্বাদৰ কথা নাই। এয়াতো এজনেই পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। তিনিওজনৰ পৰা কৃপা বিচাৰাৰ কোনো কথা নাই। অবুজ মনুষ্যক পিতাই বহি বুজনি দিয়ে। এয়াটো তেখেতৰ আশীৰ্বাদ হয়েই। বাকী সেইমতে চলাতো হৈছে সন্তানসকলৰ কাম। গায়নো কৰা হৈছে - শ্ৰীমত ভগৱানুৱাচ। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ গতিকে তেওঁৰ মতো উচ্চ নহ'ব জানো। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা তোমালোক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি শ্ৰেষ্ঠ দেৱী-দেৱতা হৈ আছে। তোমালোকেও বুজিব পাৰা কিমান নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'ম। স্কুলত বিদ্যাৰ্থীয়ে বুজিতো পায় নহয় - মই ভালকৈ পঢ়া নাই গতিকে অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাম। পিতাইও ৰেজিষ্টাৰৰ পৰা বুজি পায় এওঁ অনুত্তীৰ্ণ হ'ব। এয়াও বেহদৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু এজনেই। এৱোঁ জানে, সন্তানসকলেও জানে - মই নপঢ়ো। নপঢ়িলে নিশ্চয় কম পদ হ'ব। এইখিনিও পুৰুষাৰ্থ নকৰে যে ভালকৈ পঢ়িম। যিমানই মাথা নামাৰক কয়, বুজালেও একো নকৰে। শ্ৰীমতত নচলিলে নীচ পদ পাব। যি সন্তান হয় (বাবাৰ সন্তান হৈ যায়) তেওঁ ৰাজধানীত আহি যাব। তাতো বহুত পদ আছে নহয় জানো। দাস-দাসীও হয়। সন্তানসকলে জানে পঢ়িম, আনকো পঢ়াম নহ'লে দাস-দাসী হ'মগৈ। কিন্তু তেওঁলোকো অভিজাত শ্ৰেণীতে থাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ হীৰা মুকুতাৰ মহল হ'ব, তেন্তে দাস-দাসীসকলো তাত থাকিব নহয় জানো। আকৌ ক্ৰমানুসৰি পিছলৈ পদ পাব পাৰে। প্ৰজাৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি থাকে। ভক্তিমাৰ্গত মানুহে বীমা কৰে নহয় জানো। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান দিয়ে। যদি কোনোবাই হাস্পিতাল বনায় তেন্তে পৰৱৰ্তী জন্মত নিৰোগী শৰীৰ পাব। অলপ সময়ৰ কাৰণে ফলতো পোৱা যায়। কোনোবাই পাঠশালা খুলিলে পৰৱৰ্তী জন্মত ভালকৈ পঢ়িব। ধৰ্মশালা খুলিলে পৰৱৰ্তী জন্মত থাকিবৰ কাৰণে ভাল ঘৰ পাব। গতিকে এয়া বীমা কৰা নহ'ল জানো। প্ৰত্যেকেই নিজৰ বীমা কৰে। এতিয়া তোমালোকৰ হল ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) ঈশ্বৰৰ লগত। সেয়া হৈছে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া), এয়া হৈছে ডাইৰেক্ট বীমা (INSURANCE) কৰা। বাবা এয়া সকলো আপোনাৰেই, আমি নিমিত্তহে মাত্ৰ। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে আপুনি আমাক 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰাজ্য দি দিব। এয়া হৈছে ডাইৰেক্ট পিতাক বীমা কৰা, 21 জন্মৰ কাৰণে। পিতাই কয় নিজৰ টালি-টোপোলা সকলো সত্যযুগলৈ ট্ৰেন্সফাৰ (হস্তান্তৰ) কৰি দিয়া। যেনেকৈ যুদ্ধ লাগিলে সৰু সৰু ৰজাই ডাঙৰ ৰজাসকলৰ ওচৰত নিজৰ সম্পত্তি ৰাখি থয়। পিছত যেতিয়া যুদ্ধ শেষ হৈ যায় তেতিয়া পুনৰ ডাঙৰ সকলৰ পৰা ওভতাই লয়। বাবাতো এই কথাবোৰৰ অনুভৱী হয়। পিতাইও জানে, এই দাদাইও জানে। বুজিব লাগে আমি দাদাৰ দ্বাৰা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। পিতাই পঢ়ায়। হেভেনলি গড ফাদাৰ হৈছে সেইজন পিতা, এওঁ নহয়, এওঁ হৈছে দাদা (ডাঙৰ ভাতৃ)। প্ৰথমে নিশ্চয় দাদাৰ (ককাৰ) হ'বলগীয়া হয়। বাবা, আমি আপোনাৰ, আপোনাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। আৰু আন সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই অনা, ইয়াত পৰিশ্ৰম আছে।

পিতাই কয় এতিয়া অন্য গুৰু আদিৰ মন্ত্ৰ কোনো কামত নাহিব। কোনো মনুষ্যৰ মন্ত্ৰই এতিয়া কামত নাহিব। মই তোমালোকক কওঁ - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিজয় হ'ব। তোমালোকৰ শিৰত পাপৰ বোজা বহুত আছে। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পিছত তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠাই দিম। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত নহয় জানো। নিশ্চয় নহ'লে বাবাই বুদ্ধিৰ তলাও নোখোলে, ধাৰণা নহয়। পিতাৰ হ'লে উত্তৰাধিকাৰৰো অধিকাৰী হয়। বুদ্ধি নবহে। কোনো কোনো নতুনো পুৰণাসকলতকৈ বেছি আগবাঢ়ি যায়। পিতাইতো ভালদৰে বুজায়। যিমান যিয়ে পঢ়িব সিমানই উপাৰ্জন। এই ঈশ্বৰীয় জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা, জ্ঞানৰ দ্বাৰা। মনুষ্যৰ জানো এই জ্ঞান আছে। এতিয়া তোমালোক মোৰ সন্তান আসুৰীক সম্প্ৰদায়ৰ পৰা দৈৱী সম্প্ৰদায়, ভ্ৰষ্টাচাৰীৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ আছে। শ্ৰীমত অবিহনে কোনেও শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হ'ব নোৱাৰে। নহ'লে শেষত শাস্তি খাই উভতি যাব। কম বেছি যিয়ে শুনে তেওঁ স্বৰ্গত আহিব কিন্তু একেবাৰে সাধাৰণ প্ৰজাত আহিব। পদতো নম্বৰ অনুসৰি হয় নহয় জানো। তাত এনেকুৱা গৰিব নাথাকে যে কোনোৱে খাবলৈ ৰুটি নাপাব। ইয়াৰ নিচিনা গৰিব তাত নাথাকে। সকলোৱে সুখত থাকে। কিন্তু এনেকৈ নাভাবিবা - অচ্ছা, প্ৰজাত আহিলেই হৈ যাব। এয়াতো দুৰ্বলতা হ'ল নহয় জানো। প্ৰথমতে দৃঢ় নিশ্চয় লাগে। এয়া নিৰাকাৰ ভগৱানুৱাচ। ভগৱানে কয় - মোৰ মনুষ্যৰ দৰে শৰীৰতো নাই। মোৰ নাম হৈছে শিৱ। বাকী যিসকল দেৱতা বা মনুষ্য আছে, সকলোৰে শৰীৰৰ অনুসৰি নাম আছে, মোৰ শাৰীৰিক নাম নাই। মোৰ নিজৰ শৰীৰেই নাই। শৰীৰধাৰীক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়, মনুষ্য বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যক ভগৱান বুলি মানি লোৱাৰ বাবেই ভাৰতবাসী বুদ্ধিহীন হৈ গ'ল। নহ'লেতো ভাৰতবাসী বহুত সিয়ান আছিল। প্ৰথমতে ভাৰতত কাপোৰ আদি বহুত ৰিফাইন (শুদ্ধ) ভাল বনাইছিল। এতিয়াতো সেইবোৰ বস্তু বনাব নোৱাৰে। গতিকে স্বৰ্গত বিজ্ঞানো সুখৰ কাৰণে হয়। ইয়াততো বিজ্ঞান সুখ-দুখ দুয়োটাৰ কাৰণে। অলপ সময়ৰ সুখ পোৱা যায়। দুখতো অপাৰ (বহুত)। গোটেই দুনিয়া শেষ হৈ যাব তেন্তে দুখ নহ'ল জানো। সকলোৱে ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিব। তাততো বিজ্ঞানৰ পৰা সুখেই সুখ হয়, দুখৰ নাম-চিহ্নই নাথাকে। এয়াও যাৰ ভাগ্য উদয় হয় তেওঁহে বুজিব পাৰে। ভাগ্যত সুখ নাথাকিলে বুজিব নোৱাৰে। বেৰিষ্টাৰো নম্বৰ অনুসৰি হয় নহয় জানো। কোনোৱেতো এটা কেচৰ বাবে 10-20 হাজাৰ টকা লয়। কোনোবা বেৰিষ্টাৰক দেখিবা পিন্ধিবলৈ কোটো নাথাকে। ইয়াতো এনেকুৱাই নহয় জানো, ৰজাৰো ৰজা হয় নহ'লে পাই-পইচাৰ প্ৰজা হয়। গতিকে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - ভাৰতেই এই সময়ত সকলোতকৈ গৰিব, ভাৰতেই আকৌ চহকী হয়। দান সদায় গৰিবক দিয়া হয়। চহকীসকলে ইমান জ্ঞান আহৰণ কৰিব নোৱাৰে। সাধাৰণ গৰিবসকলেহে এই জ্ঞান ল'ব। চহকীসকলক দান দিয়াৰ বিধান নাই। তোমালোক গৰিব নোহোৱা জানো। তোমালোকৰ মম্মা সকলোতকৈ গৰিব, তেঁও আকৌ বিশ্বৰ মহাৰাণী হয়। নাটক খনেই এনেকৈ ৰচা আছে। গৰিবসকলেই বেছিকৈ জ্ঞান আহৰণ কৰে কাৰণ তেওঁলোক দুখী। চহকীসকলতো বহুত সুখী। তেওঁলোকেতো কয় - আমাৰতো ইয়াতেই স্বৰ্গ, গাড়ী-মটৰ, ধন আদি আছে। যাৰ ধন নাই, নৰকত আছে তেওঁলোকক তোমালোকে জ্ঞান দিয়া- এনেকৈও কয়। তোমালোকৰ এতিয়া ঈশ্বৰীয় সেৱা। তোমালোক ভাৰতৰ প্ৰকৃত সেৱক। সেই সমাজ সেৱকসকল হ'ল পাৰ্থিৱ। মানুহক অলপ মান সুখ দিয়ে। তোমালোকেতো গোটেই সৃষ্টিক পৰিস্কাৰ কৰি পৱিত্ৰ-সুখী কৰি দিয়া। তোমালোকে তন-মন-ধনেৰে ভাৰতৰ সেৱা কৰি আছে।

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ পুৰণা টালি-টোপোলা 21 জন্মৰ বাবে স্থানান্তৰ কৰিব লাগে, বীমা কৰি নিমিত্ত হৈ চম্ভালিব লাগে।
- (2) নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ পঢ়িব লাগে। দুখীয়াক জ্ঞান দান দিব লাগে। ভাৰতক পৱিত্ৰ কৰি তোলাৰ সঁচা আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সৰ্ব খাজনাৰ সম্পন্নতাৰ দ্বাৰা সম্পূৰ্ণতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা

যেনেকৈ চন্দ্ৰমা যেতিয়া পৰিপূৰ্ণ হয় তেতিয়া সম্পন্নতা তাৰ সম্পূৰ্ণতাৰ পৰিচয় হয়, ইয়াতকৈ আৰু বৃদ্ধি নহয়, এয়াই হ'ল সম্পূৰ্ণতা, অকণমানো ঘাটি নাথাকে। সেইদৰে তোমালোকে যেতিয়া জ্ঞান, যোগ, ধাৰণা আৰু সেৱা অৰ্থাৎ সকলো খাজনাৰে সম্পন্ন হোৱা, তেতিয়া সম্পন্নতাকে সম্পূৰ্ণতা বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা সম্পন্ন আত্মা প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা বাবে স্থিতিৰেও সদায় সমীপত থাকে।

***শ্লোগান:-** দিব্য বুদ্ধিৰ দ্বাৰা সৰ্ব সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰা মানেই সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
